

גור בית אריה // מירב

< רזומה: בן 53, עובד במוסך. מלמד לקריאה כבר 36 שנה. התחלתי בגיל 17 והתלמיד הראשון היה אחי.

המלמד שלי לבר המצווה היה יצחק ששר, שהיה גר בגבעת וושינגטון. אני זוכר את החוויה, שאני לידו קורא בפרשה שאליה אני מתכונן, והוא "מגנן" - מטפל בעצים סביב ביתו ובגינה, ותוך כדי העבודה מתקן אותי בעל פה עד רמת המתג והשווא-נע.

לאחר בר המצווה שלי למדתי עם מיכאל (מכל) פרלמן ז"ל על משמעות טעמי המקרא מבחינה פיסוקית ופרשנית, ואף כתבתי בהנחייתו עבודת גמר בנושא "טעמי המקרא בפרשת העקידה".

< כך זה עובד אצלי: בהתחלה נפגשים פעם בשבוע לחצי שעה בערך, בדרך כלל אצלי בבית, ובהמשך לפי הצורך ואורך הפרשה. מתחילים בלימוד על טעמי המקרא, תפקידיהם ומשמעותם, קצת דקדוק הכרחי לקריאה מדויקת, וכמובן לימוד ניגוני טעמי המקרא. בסוף גם קוראים מספר תורה בבית הכנסת.

< טיפים: בשלב הראשון לשדר נינוחות ורוגע. לקראת הסוף לעבוד עם הצבת יעדים. לדרבן את הילד לחזרה יומיומית קצרה, בת 15-20 דקות, מהתחלת הלימוד.

עם לומדים פחות מוזיקליים, אפשר להיעזר במורה למוזיקה (אצלי זה פשוט - מדובר באשתי...).

< סיפורים מהשטח: היה לי תלמיד שהוריו רצו שיקרא את 'שביעי' בנוסח עדות המזרח. הנער לא כל כך הסתדר בנוסח זה והחליט שבוע לפני בר המצווה שגם את 'שביעי' הוא קורא בנוסח האשכנזי. תוך ארבעה ימים הוא היה מוכן... זה הוכיח לי שהשיטה (מלמדים איך ללמוד, ולא רק את פרשת בר המצווה) - עובדת.

< המוטו שלי: מלמדים את הנער ללמוד לבד. הוא מכין את הקריאה בעצמו ואני רק מסייע. ועד כמה שאפשר ללא הקלטות...

משה פורת // שלוחות

< רזומה: בן 84, עשרים שנה של עבודה במטעים, קב"ט המועצה האזורית ומנהל המחלקה לשירותי הרווחה במועצה האזורית, עשרים שנה מנהל חשבונות, ובשנים האחרונות - בארכיון.

מלמד לבר-מצווה החל משנת 1965, דהיינו 50 שנים!!!

< נכה זה עובד אצלי: הפגישה הראשונה המתקיימת בביתי, מיועדת לשיחת פתיחה ותיאום ציפיות בהשתתפות הנער והוריו..

מכאן ובמשך כחמישה-שישה חודשים אני נפגש עם הנער בבית המדרש לכמחצית השעה. בפגישות שוררת אווירה נינוחה ושמחה בכל התקדמות.

< טיפים: אחרי מספר פגישות, כשהנער מרגיש בטוח ביכולתו, אני מציע לו "ללכת כסאח", דהיינו לעשות מאמץ ולהתקדם במקסימום יכולתו, כדי שבחודש-חודשיים האחרונים לא יצטרך להגיע ללחצים ולחששות למיניהם.

< סיפורים מהשטח: כשישים נערים מקיבוצי האזור - ברובם המכריע מקיבוצי השומר הצעיר, ובהם גם משפחות שלימדתי שניים או שלושה נערים - הם פרק מיוחד במינו: החומר הנלמד הוא בעקרו תפילין, טלית, קריאת התורה, קצת תפילות ו... הרבה שאלות, ככל שיעלה על דעתם ועל שפתותיהם. כמו כן, היות והנער מגיע אלי לשלוחות בהסעה של ההורים, במקרים רבים הם נכחו בשיעור והפכו לשותפים בכל תהליך הלימוד. כתוצאה מכך נרקמו הרבה 'יחסי ציבור' חשובים ומעניינים ביני לבין משפחות הנערים, יחסים שעברו בהרבה את פרק הזמן של לימודי הנער אצלי. כבר בפגישת ההיכרות עם ההורים, הנני נשאל על מחיר עבודתי. כמובן מאליו, הנני מבהיר כי אצלנו עושים זאת ללא כל תשלום. לא אחת ניסו להכריח אותי לקבל תמורה כספית ובשלב מסוים החלטתי לתעל זאת למתן תרומה לבית הכנסת. המקסימום שאני מסכים לו הוא עציץ פרחים, או עט נובע עליו חרוט שמי...

< המוטו שלי: עצמאות מהתחלה - להורים שפונים אלי, הן משלוחות והן מקיבוצי האיזור, אני מציע שהנער בעצמו יבקש ממני להכינו, וכל זאת במסגרת קבלת האחריות לכל העניין.